

Alois Vanoušek

HERCI, PĚVCI,
JEJICH SLÁVA A HROBY

H E R C I , P Ě V C I ,
J E J I C H S L Á V A A H R O B Y .

Se svými přáteli jsme zachránili několik pohledů na místa posledního odpočinku našich velkých herců a pěvců, jejichž hroby jsou na Olšanech a zapadají a mizí. Snad tyto snímky přechkají jejich zánik.

Některé hroby a náhrobky vytvořené velkými sochaři a řemeslníky umělci, restaurovali členové Klubu Za starou Prahu. Popis prací je v kronice "Minulost a přítomnost Olšanských hřbitovů."

KLUB

ZA
STAROU
PRAHU

Váčení návštěvníci Olšan,

Ustupujete na největší pražský hřbitov. Jsou na něm
pohřbeny nespočetné oběti morových epidemií i váleč-
ných útrap. Odpočívají tu národní buditelé, básníci,
spisovatelé a umělci. Denně je svědkem velkých bolestí.
Prosimе Vás pomozte udržovat pořádek a čistotu.
Zabráňte poškozování náhrobků, z nichž mnohé jsou
umělecká díla.

Klub La starou Prahu

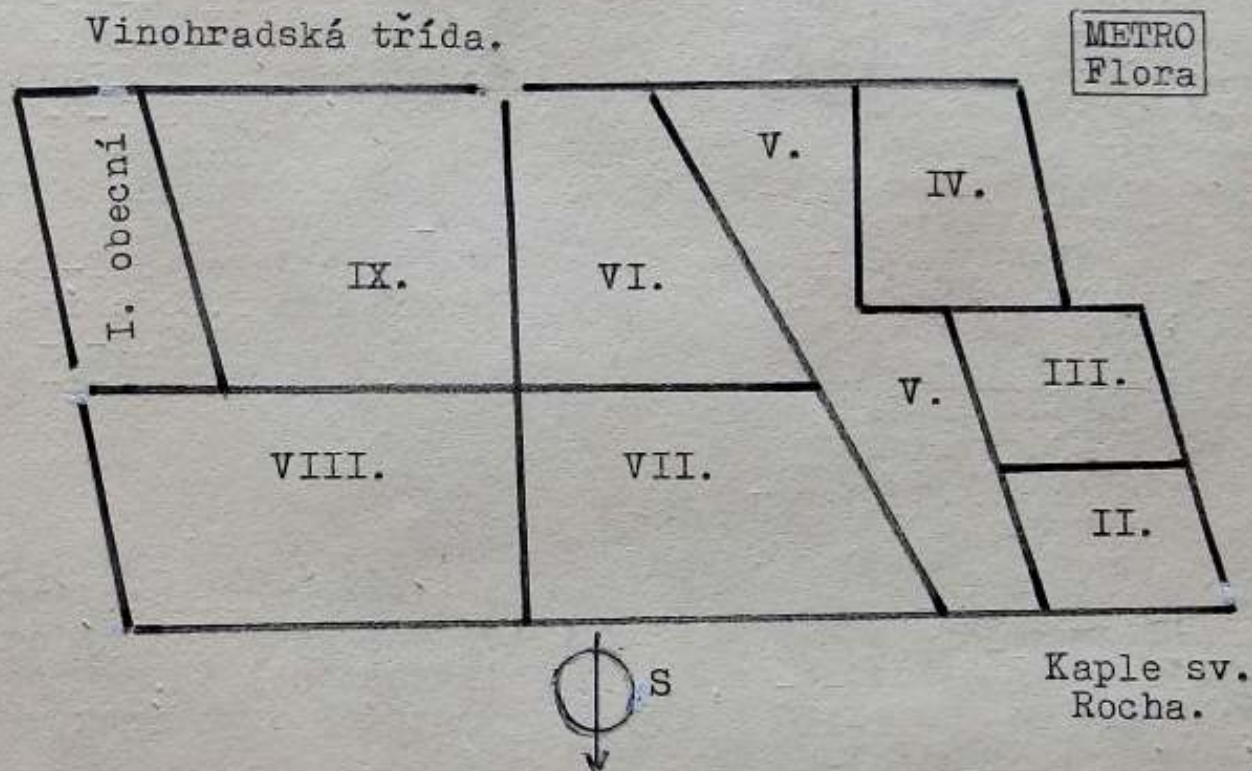
Matka u hrobu syna.

Hřbitov je denně
svedkem velkých
bolestí.

PLÁNEK OLŠANSKÝCH HŘBITOVŮ.

(Každý hřbitov se skládá z deseti i více oddělení. Číslo hrobu většinou chybí.)

Na další straně jsou památná místa na Olšanech. První římská číslice značí číslo hřbitova, druhá arabská patří oddělení a třetí číslo hrobu.

Herci a pěvci, kteří jsou pochováni na Olšanech.

Anger Mořic VII-14a-11
 Berger Augustin V-11-2,3
 Bergerová-Paltrinieri V-11-2,3
 Bittner Jirí IV-9-27
 Bittnerová Maruška IV-9-27
 Budil Vendelín IX-6-152
 Čech Adolf VI-9-3
 Dobrovolný Adolf III-9-71
 Dostal Karel IX-6-40
 Dostalová Leopolda I.obecní
 Frankovský Josef IV-1-39
 Harttmanové bratři VII-6-161
 Hübnerová Marie V-10-57
 Hübner Václav V-10-57
 Charvát Alois IV-10-30
 Kaska Jan VIII-5-21
 Kolár František IV-9-71
 Kolár J.J. IV-9-38a
 Komeťová Podhorská V-12-46
 Kovarovic Karel VI-16-32
 Maturová Ruzena V-18-
 Maýr Jan Nep. III-14-132
 Mošna Jindřich II.obec.-5-8
 Rašilov Sasa V-10-53
 Rvenský Josef V-18-150
 Seifert Jakub V-10-7
 Sekyra Josef II-7-j-2 roh
 Sittová-Petzoldová III-5-95,96
 Sklenářová-Malá IV-11-116
 Slavínská Jindriska VI-
 Slukov Vojta Jakub VI-10b-26b
 Sodoma Bohumil IX-9-444
 Stankovský J.J. II-5-78

Stroupežnický L. III-3-11
 Stroupežnická A. III-3-11
 Šamberk Fr.Fer.V-17-57
 Šimanovský Karel VI-3-9
 Smíd Leopold IX-9-444
 Štěpánek Jan N. II-8-59a
 Šubert.Fr.Ad. V-25-8a
 Šváb Malostr. IX-3a-73
 Thomé Frant. II-5-124
 Veverka Ludvík V-18-60
 Vojan Eduard VI-10b-28
 Vojta Jurný IX 13-93
 Voska Václav VIII-8-265
 Vrbský Bedrich V-
 Vyskocil Augustin VII-
 14a-25a
 Wanderer Josef III-14-102
 Werich Jan I.obecní
 Wirsing Rudolf II-5-92
 Zamrzla Rudolf IX-1-331

Podobizny umělců byly
 poríženy podle zvlátního
 vydání Pestrého týdne z
 listopadu 1933, některé z
 vydaných vzpomínek.

Náhrobky
na starých
Olšanských
hrbitovech,
díla velkých
mistrů i
remeslné
umelecké
práce.
Vchod u sv. Rocha

Autor knihy
Romantické Olsany.

1844
1905

Mořic Anger,
kapelník Národního divadla.

Studoval na pražské konservatoři u profesora Mildnera. Potom vstoupil jako houslista do Prozatímního divadla a dále studoval u J.Foerstera.

Roku 1868 se stal kapelníkem u Pavla Švandy ze Semčic. Roku 1870 působil v Solnohradě. Roku 1873 v Komické operě ve Vídni a Štýrském Hradci.

Roku 1868 byl povolán do Národního divadla za kapelníka. Zároveň byl kapelníkem u Krizovníků.

Zkomponoval balet Štědrovečerní sen, scénickou hudbu k Štrakonickému dudáku, Tvrdohlavé zence, Jiríkovu vidění, Kristofu Kolumbovi, Porádce o Sněhurce, Detem kapitána Granta, baletní hudbu ke Krásné Helene, V baletním sále, Čarovném závoji. Psal hudbu k operetám, klavírní skladby a kuplety.

Místo posledního odpočinku kapelníka N.D.Mořice Angera je na Olsanech, hřbitov VII- oddělení 14a, hrobka číslo 11 a 12. Fotografický snímek je na další straně.

Rodina
 Leop. Berchtolda
 a rodiny
 Angerovy
 Antonie Berchtoldová
 * 1805 + 11.7.1897
 Emilie Angerová
 * 22.3.1858 + 23.2.1892
 Moric Anger kapelník
 Národního divadla
 12.3.1844 + 2.8.1905
 Berta Víšková roz. Angerová
 * 19.9.1881 + 24.1.1953

Alois Karlach
 ředitel škol v.v.
 * 4.6.1880 + 20.3.1953
 Marie Karlachová roz.
 Angerová
 11.1.1880 17.10.1953
 Jiri Karlach
 * 17.5.1900 + 17.6.1974.

Náhrobek je situován
 přední stranou k západu.
 Vpředu vede cesta s-j a
 zeď mezi V. a VII. hřbitovem.

A u g u s t i n B e r g e r
vl. jm. Razesberger
1861 - 1945.

Český tanečník, baletní mistr Národ.
divadla (1883-1909 a 1912-1923).
Působil také v Německu, Itálii v
Polsku a Americe.
V Národním divadle v Praze polo-
žil základy k prvnímu českému
profesionálnímu souboru.

E x c e l s i o r .

Vzpomínka na premiéru dne 1. srpna
1885 (Paměti A. Bergera).
Tezko dnes popřati tehdejší vzruše-
ní Celá Praha už kolik dní nemluvila
o nicem jiném než o přípravách na
"Excelsior". Nadšení bylo nesmírné.
Úspěch stoupal od obrazu k obrazu.
Hledištěm se šel po každé promě-
ně i při otevřené scéně nekonečná
bouře potlesku. Giulietta Paltrini-
erová se stala od prvního svého vy-
stoupení miláčkem Prahy pro své
jemné, graciózní umění, pro svou
uslechtilou ladnost a ztepilou
krásu.

Vítěství Prodané nevěsty ve Vídni roku 1892. Po Smetanově
Slavnostním pochodu nadšeně byla přijata radostně vzrusu-
jící ouvertura Prodané nevěsty. Všechno bylo strzeno rados-
ným vírem a když skončila, ozval se přímo jásot. A to ve
vlastní operě ještě stoupalo. Primabalerina Grimaldiová tan-
čila s Bergrem a baletním sborem polku. Obecenstvo nebylo se-
be mocno, bylo proče okouzleno a celé divadlo přímo zárilo. A

což teprve furiant a skočná. Od poloviny furianta burácel nadšný potlesk a trval dlouho po tanci. Stejně skvělý úspěch měla i komediantská scéna s neodolatelným principálem Mošnou, Krössingovým Vaskem a Esmeraldou Cavallarové. Po vytroubení sóla křídlovkou, kdy všechno na okamžik ztrne, ozvalo se jedinečné Mošnovo zvolání: "Hej panáco" - Ó jaký to byl radostný tanec za jáсотu celého hlediště! Bylo to skvělé vítězství nejen překrásné Šmetanovy opery, nýbrž i české zpevoňy a českého Národního divadla.

Olšany, V. hřbitov, odd. 11, hrob č.
Giulietta Paltrinieri Bergerová
prima balerina král. zemsk. českého
Národního divadla

Narozená v Modeně 6. ledna 1866
zemřela v Praze 28. listopadu 1889.
Augustin Berger, baletní mistr
Národního divadla v. v. 11. 8. 1881 - 1. 6. 1946.
Jan Razesberger s chotí Annou
roz. Slezákovou rodice.

Že růže v kráse mohla žárlit na ni
a fialky ze zvaly ji svou paní,
tak umřela jak v máji kvítí zvadá
ó ty jez tady stavíš svoje kroky
přej dceři jihu ten klid přehluboký
jez v druhé vlasti nalezla tak mladá.

Žil jsem, že jsi chtěl
umřel jsem, že jsi velel. Staša.

Hrobka nglézá se u cesty od pomníku Mir.
Tyrse smerem k Vinohradské trídě. Vzadu je
zeď mezi V. a VI. hřbitovem. V horní část
náhrobku je zasklený ovál s obrazem Giul.
Paltrinieri. V roce 1982 vyjmul obraz
p. Jeroným Lány a dal jej zrestaurovat.
S pomocí p. Frant. Doležala byl znovu
obraz zasklen do pomníku.

A. Berger jako šumař
v "Němé z Portici".
(1888)

Augustin Berger s první manželkou Giuliettou
Paltrinieri. Zemřela r. 1889 ve svých dvaceti-
ctyrech letech.

Maruška Bittnerová.

Maruška Bittnerová
roz. Boubínová
1854 1898.

Česká herečka Prozatímního a Národního divadla v Praze. Prošla školou Meiningenských a působila v Berlíně. Vynikala v tragédiích (Vrchlického Hypodamie) a v dramatech kritického realismu (Preissové Gazdina roba a Ibsenova Nora). Dramatická umelkyně M. Bittnerová byla vsestranná a svým uměním oslnovala jako tragická milovnice i jako naivka. Její předčasná smrt byla velkou ztrátou cs. dramatického umění. Nezapomenutelné byly všechny její role.

Jiří B i t t n e r,
český herec
1846 1903.

Hrál u kočující společnosti div. reditele Josefa Kramuele, potom byl členem Prozatímního divadla, 1878-1880 byl u divadla vévody meiningšského a od r. 1881 do r. 1899 členem Národního divadla v Praze. Hlavně hrál světáky, intrikány a zločince. Napsal: "Z mých pametí, Frasky a tragedie, Jevíste a zákuliší". S Pulldou "Hlavní trefa v cepici" (veselohra). Prekládal z cizích jazyků, hlavně veselohry.

Nápisy na náhrobku:
Maruska Bittnerová

M.B.+ 10.2.1854 + 2.1.1898.
fec.A.Popp.

Jiří Bittner 1846 - 1903

Zbudovaly české paní a dívky.

+ 16.9.1896
Miloš Bittner
+ 16.9.1896

Jan Baubín
+ 3.11.1884

Antonie Baubínová
+30.1.1889

Eduard Baubín
+ 7.7.1873.

Olšany IV.hřbitov, odd.9,
hrob.c.27.Hrobka je kryta
lestnou světlou zulgovou
deskou.Náhrobek je světlý,
také lestná zula, je na
něm bronzový reliéf osaze-
ný v pískovcovém rámu.
Pomník stojí celnou stranou
k východu.V devátém oddelení
jsou ještě hroby F.Kolára,
Dr.J.Pecírky, konsula Karla
Jonáse a jiné.

1847
1928

Vendelín B u d i l
dramatický umělec,
ředitel, čestný člen
Městského divadla v
Plzni.

Jako student vystupoval na ochotnických jevištích.
Roku 1867-9 hrál v Prozatímním divadle v Praze, roku 1888
zřadoval Arénu v Plzni. V letech 1902 - 1912 byl ředitelem
Městského divadla v Plzni.

Jeho herecké role byly: Král Lear, Cyrano de Bergerac, Napole-
on, formán Hencl aj. Byl vynikajícím
interpretem charakterních rolí a
vychoval radu vynikajících herců.

Napsal knihu "Z mých ředitelských
vzpomínek a sebral materiál pro
dejiny Plzeňského divadla.

Podobizna Vendelína Budila v
masce krále Leara je umístěna
v muzeu města Stratfordu, mezi
nejlepšími předními představitel-
y Shakespearových postav.

Hrob s pomníkem ze světlého ka-
mene a deskou ze švédské žuly
je na devátém Olsanském hřbito-
ve v oddělení šest. Má číslo 152.
Je v druhé radě od cesty. Naproti
pres cestu je vysoká socha Pout-
níka od Ladislava Šalouna.

Busta Vendelína
Budila
od sochaře Hrušky.

Olšany, II. hřbitov.

Náhrobní deska od
socháře Emanuela
Maxe (1810—1901).
Roku 1985 restauro-
val desku Václav
Dolívka, člen Klubu
Za starou Prahu
a přizdil horní
ochrannou strísku.

XXXXXX

1845
1903

Adolf Čech,
vl. jm. Tausík.

V hudbě se vzdělával u svého otce, později v Praze u Píče, Škroupa a Krejčího. Vystudoval stavitelství a potom se věnoval hudbě. Stal se sborníkem, později druhým kapelníkem Českého divadla (1864). Od Bedřicha Smetany převzal r. 1876 řízení české zpěvohry jako první kapelník. Zasloužil se o povznesení českého hudebního života, zvláště o uznání české opery. Jako první uváděl skladby Smetanovy.

Adolf Čech.

Olšany, hřbitov VI, odd. 9 c, hrob č. 3. Pomník je ze světlé zuly, podstavec a obrubníky z přírodního kamene. Je situován k západu. Vpředu vede cesta k hlavní bráně na Vinohradskou tr. Nápisy na náhrobku:

Adolf Čech I. kapelník Národního divadla v. v. Zemřel 27. prosince 1903 ve věku 62 let. Marie Čechová roz. Holecková, zemřela 30. dubna 1912 ve věku 67 let. JUDr Karel Kadlec universitní profesor *11.1.1895 +3.12.1928. Emma Kadlecová roz. Čechová *24.12.1867 +3.8.1955. JUDr Otto Scholz *7.3.1889+25.6.1957. Dr. Vladimír Kadlec *13.3.1905+16.2.1969.

A d o l f Č e c h

1864 Adolf D o b r o v o l n ý, herec, režsér, recitátor
1934 a první hlasatel českého rozhlasu.

Jako šedesátiletý vstoupil do Radiozurnálu, byl prvním stálým hlasatelem a stal se legendární postavou našeho rozhlasu. Roku 1900 stal se vrchním režisérem a charakterním hercem v Zemském divadle v Lublani. To měl za sebou začátky u různých kočovných společností. Hostoval v Národním divadle v Praze. Byl šéfem činohry v brněnském Národním divadle, potom působil jako operní režisér v divadle na Vinohradech.

Po první světové válce vystupoval jako recitátor. R. 1923 stává se hlasatelem cs. rozhlasu a získává velkou popularitu. Při této činnosti pečlivě zapisoval do denníku průběhy vysílání a časté výpadky vysílání vyplnoval vlastním humorem a vtipem. Byl ctitelem kultivované češtiny, připravoval vlastní pořady k různým kulturním výročí. Zavedl čtení pohádek a sportovní přenosy.

Olšany, III. hřbitov, odd. 9, hrob c. 71. Je v řadě u zdi, nedaleko hrobu B. Bolzana. Náhrobek je z pískovce a situován k jihu.

Nápis:

Zde odpočívají Adolf Dobrovolný - první hlasatel radiozurnálu a spoluzakladatel Organizace čsl. herectva.

*8.V.1864 + 17.1.1934.

Další nápisy: Alexandra Dobrovolná *6.XI.1866 + 20.V.1942.
Jakub Švarc, operní pěvec *6.XII.1835 + 29.VI.1915 a jeho manželky Nina a Berta.

Adolf DOBROVOLNÝ,
první hlasatel Čs. rozhlasu

Jednou z legendárních postav z raných let našeho rozhlasu je jeho první stálý hlasatel Adolf Dobrovolný (8. 5. 1884 až 17. 1. 1934).

R o z h l a s 4
18. - 24.1.1988
Příloha.

1884
1966

Karel D o s t a l ,
zašloužilý umělec, herec a
režisér Národního divadla.

Byl bratrem herečky Leopoldy Dostalové. Měl praxi u německých divadel, též u M. Reinhardta v Deutsches Theater. Potom pracoval dvě sezony u Vinohradského divadla. Do Nár. divadla v Praze vstoupil roku 1922. S režisérem Karlem Dostalem jsou spojeny úspěchy činohry Národního divadla ve dvacátých letech. Uváděl k nám současné západní autory i klasické a antické hry. Památným stala se Čapkova "Matka", kterou režíroval v roce 1938. Byl činným i po druhé světové válce v Městských divadlech pražských.

Hrobka rodiny Dostalovy je u hlavní cesty od brány z Čapajevova náměstí, směrem dolů ke kříži z roku 1892. Sousední hrobka patří rod. senátního prásidenta, doktora Mezníka. Naproti přes cestu je socha Poutníka od Lad. Šalouna. Frontální strana náhrobku je proti západu.

O l š a n y
IX h ř b i t o v
oddělení 6
hrob číslo 40.

Národní umělkyně
 Leopolda
 Dostalová-Dvořáková
 sochař Karel Dvořák
 Dr. Anna Dvořáková
 Doc. Dr. Vilém Dvořák
 Karolína a Václav
 Dvořákové.

Náhrobek stojí přední stranou
 k severu, v pozadí je Nová ob-
 radní síň Krematoria. Sousední
 jsou: vlevo rodina G. Neumanna,
 vpravo E. Konrád.

O l š a n y , I. obecní hřbitov.

Česká herečka Leopolda Dostalová
 působila ve Svandově, Národním a
 Vinohradském divadle. Její učitel-
 kou a prvním vzorem byla Hana
 Kvapilová.

Byla tragédka dokonalého pathosu
 a pečlivě voleného gesta. Hrála
 shakespearové role, dále úlohy
 francouzských klasiků a antičských
 heroin. Moderní hry jí daly pří-
 ležnost ukázat přesvědčivost
 prožití a hereckou inteligenci.

Leopolda Dostalová jako Ofelie.

СРОДНИИ СЕМЕЙСТВО
ЛЕЖАЩИИ
ДОКТОРАМИ - СУБРАТНИИ
СОСРАД НАДЕЛ СУВРАК
Д. АННА СУВРАКОВА
Брат. Д. ВИЛЕН СУВРАК
КАРОЛИНА, ВЛАДЫ СУВРАКОВИ

Josef Frankovský
(Franěk)
dramatický umelec
1840 - 1901

Josef Frankovský.

Vyučil se truhlářskému řemeslu, jako herec začínal u divadelního reditele Prokopa na Smíchově. Potom hrál u Kulasa, Zöllnera a Kramuela, kde se osvědčil jako komik. Roku 1885 vystupoval v Zemském divadle, ale po roce odešel k Švandovi ze Šemcic do Plzně. Tam pracoval také jako režisér. R. 1869 začínal se Švandou v Praze a hrál v Aréně ve Pstrosce. Dr. Štrakatý ho získal na trvalo pro Druzstvo N. D. Hrál role charakterní i komické, vytvořil řadu nezapomenutelných postav na scéně Národního divadla. -Jeho umeleckou dráhu přerušila r. 1900 nemoc.

Náhrobek na IV. Olšanském hřbitově je dva a půl metru vysoký, světlý. Byl postaven nákladem Besedy Frankovský na Král. Vinohradech. Stojí v oddělení 1 a hrob má číslo 39. V oddělení c. 1 jsou ještě hroby Otakara Hostinského a Emanuela Borického. V blízkosti je mohyla básníka Šebestana Hnevkovského. Pomník na hrobě J. F. provedla firma Ždárský. Nápis:

J o s e f F r a n k o v s k ý
český umelec-herec
1840 - 1901
a jeho choť Anna.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Nápis na pomníku:

Po trudné pouti životem navždy
dozpíval Josef Hartman
býv. předseda Jedn. nár. zpěváků.
* 16.3.1858 + 15.8.1911
Postaveno péčí Jedn. nár. zpěváků.

Přes nápis na pomníku připevněna
deska s dalšími nápisy:

Zde dozpívavši píseň tu
smutnou, tu veselou
svorně spočívají v Pánu
bratři Hartmanové
národní pěvci
Josef *16.5.1858 +15.7.1911
František *12.3.1853 +12.5.1914
a jeho choť Marie * 12.6.1857
+ 28.5.1928.
Postaveno péčí Jednoty nár. zpěváků.

Olšanské hřbitovy VII, odd. 6, hrob 161.
Pomník je z pískovce, původní nápis
byl překryt tmavou deskou, která se
odlepila a spadla. Tím byl odkryt
původní nápis. Hrob je situován k vý-
chodu. Vpravo je hlavní cesta v-z,
vlevo cesta mezi 5. a 6. oddělením.
Sousední hroby: vlevo rodina Evansova,
vpravo rodina Šubertova. Hrob je
udržován, osázen květinami, před pom-
níkem je zasazen růžový ker.

Roku 1987 restaurovala hrobpaní
Nováková, která se stará o více hrobů
národních buditelů. Pomáhli členové
Klubu Za starou Prahu.

MARIE HÜBNEROVÁ,
člen král. zem. čes. a Národního divadla v Praze.

Jako patnáctiletá začínala u kočujících společností. R. 1891 se stala členkou Národního divadla v Brně a tam se provdala za V. Hübnera. Do Prahy přišla ke Švandovu divadlu r. 1895. Po roce byla přijata k Národnímu divadlu. Dlouho musela čekat na větší role a probojovávat se k vlastnímu projevu, výrazu i významu v rolích charakterních, vážných i komických. Vytvorila řadu rolí s postavami lidovými, řadu postav v klasických komediích i v moderním dramatu. Hrála prosté ženy, dámy, královny i sveticce, byla nedostiznou v rolích matek všech typů. Behem své pětaticetileté cinnosti na jevisti Národního divadla vyzrála v největší herečkou osobnost své doby, jako představitelka ženských rolí. O l s a n y - V. hrbítov - odd. 10, hrob č. 57.

Stav hrobu slavné herečky nebyl uspokojivý. Horní část, silný hranol ležel na zemi, samotný hrob bez obrubníků, sousední hroby byly zanedbané. Dne 21. 3. 1986 začala skupina pracovníků vedená Ing. Vl. Hrabalem s úpravou náhrobku a jeho okolí. K dispozici bylo nářadí: 5m vysoký trobkový stojan na zvedání, zvedák "Brama" 1,6 t., dřevěné hranoly, autozvedák o výkonu 5 t, řetezy, provazová lana, ocelová lana, páky, zednické nářadí a matkový klíč. Materiál: písek, cihly, cement, černá zem, obrubníky. Pracovníci s vedoucím Ing.

Vladimírem Hrabalem: Ing. František Petroušek, Václav Dolívka, Alois Vanousek, Jaroslav Randa a arch. Hakl. Pomocí zvedáku byl vztyčen náhrobek, všechny tři díly spojeny cementovou maltou, uřazený díl (celý roh) přizden. Přivezeny obrubníky a přidána černá zem na hrob pro výsadbu květin. Okolí a sousední hroby byly upraveny, nerovnosti terénu vyrovnány pískem.

Dne 10.6.1986 uctil památku M. Hübnerové Klub Za starou Prahu u příležitosti 120. výročí narození umělkyně. Práce členů Klubu byla vdecně přijata a oceněna p. prof. Dr. Holzknemtem.

Hrob herečky Marie Hübnerové se nachází u cesty vedoucí středem Olsan z východní části hřbitova kolem památníku České obce sokolské, směrem ke starým hřbitovům c. III a II.

Vlevo od hrobu je zeď mezi V. a III. hřbitovem.

V oddělení deset jsou pohřbeni sochař Vilém Amort, herec Sasa Rasilov, herec Jakub Seifert, rodina Mánesů a JUDr. O. Hübschmann (roh odd. 10).

Na vedlejší straně je snímek hrobu po opravě. Priložené fotografie jsou z pozůstalosti, na zadní str. manželé Hübnerovi.

Marie Hübnerová.

1857
1933

Alois Ch a r v á t
český dramatický umělec,
charakterní herec, komik,
cinoherní a operetní
režisér.

Působil ve Vídni, Brně,
Splitu a od roku 1894 v
divadle na Královských Vi-
nohradech. Od roku 1897 hrál
u Švandova divadla na Smí-
chově. 1907- 1918 byl reži-
sérem Městského divadla na
Vinohradech. Po rozdělení
cinohry a operety odesel s
operetou do Pistekova divad-
la kde působil do r. 1922.

Vydal knihy:
"Ze staré Prahy" a
"Potulky starou Prahou".
Jako komik uplatnil se ve
filmu a rozhlase.

Náhrobek je z červeného
pískovce, busta od socháře
Opatrného. Vedle je hrob malíře
Huttaryho. O l š a n y IV.
hřbitov, oddělení 10, hrob č. 30.

IOSEPHI

1810 Jan K a š k a, český obrozenecký herec.
 1869 Vyucil se krejčovně a cvičil se v hudbě, jako ochotník hrál divadlo v Thunovském domě, ve Stavovském divadle a s Tylem v divadle Kajetánském. Od r. 1842 jako profesionální herec v divadle v Růzové ulici. Asi rok hrál na venkově a potom se stal členem Prozatímního divadla, kde zůstal až do své smrti. Byl výtečným představitelem lidových komických postav. Z jeho hereckých výkonů je patrný naivně-sentimentální tón, základ českého herectví. Po celou dobu své herecké kariéry vykonával Kaska divadelního kostyméra a byl prvním dopisovatelem a módním referentem časopisů. Byl překladatelem divadelních her a doplňoval chudý čs. repertoár.
 Pro historii českého divadla má význam jeho práce "Zápisky starého komedianta". Byl předchůdcem J. Mosny.

0 1 š a n y VIII. hřbitov, odd. 5, hrob číslo 29. Pomník je z pískovce s černou zulovou deskou s nápisy:

Zde odpočívá v Pánu Jan K a š k a člen divadla pražského a spisovatel český, narozený na Zbraslavi u Prahy 20. srp. 1810, zemř. na Vodolence dne 21. cervence 1869. Pokoj buď popeli a památce jeho.

Života hry jsou již ukončeny, srdce, hlava tvoje uloženy v lůně země již jsi miloval. Matka vlast,

lká na tvém hrobě, zaplať Pán Bůh v onom světě tobě, žeš pro národ věrně pracoval.

František Jití Kolář ml., režisér
Národního divadla (1884)

Karolína roz. Martincova
Eduard, ředitel cukrovaru
Jaroslav, poručík padl na Sanu
Richard, přednosta Slavie
Josefa, ředitelka školy
Božena, učitelka hudby
Marie, soukromnice
Karel, člen činohry Nár. div.
Hana rozená Pacáková

František Kolář,
dramatický umělec, režisér
a ilustrátor.

1829 - 1895.
Studoval malířství a potom
vstoupil do Stavovského di-
vadla jako herec. Později v
Národním divadle pracoval
jako režisér a hrál v posta-
vách Shakespearových i v mo-
derních veselohrách. Tady se
velmi proslavil. Mluvílo s i
psalo o kolárovsčém humoru,
který dlouho po něm nikdo ne-
nahradil. Kreslil pro Humoris-
tické listy i zahraniční ca-
sopisy politické satyry.

Jeho hrob je na Olšanech,
hrbitov IV, odd. 9, má c. 71.
Náhrobek je z pískovce, má
černou desku se jmény rod.
Kolárovy:

Rodina Kolárova,
František Kolář, dramatický umě-
lec, kreslil a ilustrátor.

29.1.1829-4.12.1895.

10.3.1841 - 6.3.1900
31.1.1861 - 20.9.1912
12.1.1893 - 14.6.1915
23.9.1863 - 30.7.1916
6.2.1866 - 10.12.1934
7.7.1864 - 16.9.1942
29.11.1867 - 20.1.1943
9.4.1883 - 21.6.1947
9.2.1870 - 22.5.1953

Busta J. J. Kolára od J. V.
Myslbeků na IV. Olsanském
hrbitově v oddělení devět,
hrob číslo 38 a.

1812
1896

Josef Jiří Kolár
vl. jm. Kolár
český dramatický umělec,
básník, spisovatel a
překladatel.

Snáží se, aby povznesl české divadlo k vrcholům skutečného dramatického umění světového. Byl příkladem vzdělaného umelce a všechno co vykonal bylo poznamenáno jeho velkou osobností.

Prekládal dramata světových autorů, psal vlastní hry a povídky, režíroval a hrál.

Kolár jako dramatik má význam především v historických truchlohrahách. Jeho hry jsou plny romantiky. Napsal historická dramata Žizkova smrt, Pražský zid, Smiričtí, Primátor, Královna Barbora, Mistr Jeroným, veselohry Tri faraoni, Mravenci, Dejte mi camaru, Umrcí hlava, Dáblova legenda.

Přeložil Hamleta, Kupce benátského, Macbetha, Zkrocení zlé ženy, Fausta a Wallensteina.

Jeho romány: Malíř Reiner, Cesty života, Pražská čarodějnice, Peklo zplození, Muzikanti cili Dábel ve fraku. Psal básně, pod pseudonymem Medardus psal kritiky.

Lidová demokracie, leden 1986: Velký Tylův soupeř.
(fk): V osobnosti Josefa Jiřího Kolára (1812-1896) jako by české divadlo chtělo dohonit co v minulých epochách zameškalo. Úkol, který si Kolár předsevzal a který od čtyřicátých let do sedmdesátých let s větším či menším úspěchem plnil, nebyl právě zapřebatelný: vyvést české divadlo z provincionálního a přiblížit je vrcholům skutečného dramatického umění. Na všem čeho se dotkl - ať už bylo překládání Shakespeara, psaní vlastních her a povídek, režírování a hraní - zůstal spár velké, ambiciózní osobnosti. Jeho hry (Mravenci, Magelóna, Pražský zid se dnes hrají zcela vyjímecně, ale zůstává příklad divadelního vzdělance, který šel často proti duchu doby za svou ideou.

Romantické prvky Kolárova herectví převzali i v další generaci Eduard Vojan a Václav Vydra. Jeho nemalé organizační schopnosti i některé povahové vlastnosti se projevíly u Vendelína Budíla, podle ústního podání Kolárova nemanželského syna.

Lidová demokracie 10.2.1987: (sdk): Před 175 lety se narodil významný divadelník a dramatik Josef Jirí Kolár-vůdčí osobnost celé éry českého romantického divadla. Začínal na scéně Tylova Kajetánského divadla (seznámil se zde se svou budoucí chotí A.Manetínskou) a později působil jako režisér a herec ve Stavovském i Prozatímním divadle. Jeho program povznesení českého divadelního umění moderními formami, který byl protikladem pojetí Tylova, uzrál až v padesátých letech, kdy se J. J. Kolár stal prvním protagonistou naší scény. Psal historická dramata (Žizkova smrt, Magelona) a budoval dramatický základ novodobého českého divadla preklady Shakespeareových, Goethových a Schillerových her, ve kterých uplatnil i své sdělné přímocaré a výrazové herectví. Svou poslední závaznou hrubohistorické drama Prazský žid, známé ze zpracování V. Vancury -napsal v roce 1871, už jako vedoucí činohry Prozatímního divadla. Neprávem opomíjený Josef Jirí Kolár byl osobností, která déle než polovinu století určovala koncepci našeho dramatického umění a nejvýznamnějším průkopníkem snah o začlenění českého divadla do evropského kulturního kontextu.

Vladimír Sís (1929): Kolár byl největším dramatickým umělcem českým, dodnes neprekonaným a je tvůrcem a zakladatelem cs. umění mimického. Byl to umělec velkého stylu. Jeho činnost byla vsestranná: psal povídky, básně, články kritické i literární historické, prekladal ze západ. literatury a hrál stejně znamenité česky jako německy. K divadlu přivedl ho Tyl, ke studiu filosofie Aug. Smetana. Kolár uvedl na scénu Shakespeara. Jeho Shyluck vyvolával úžas. Nezapomenutelní zůstávají jeho král Lear, Hamlet, Richard III, Jago, Goriolan a také Mefistofel, Narcis aj. Rozloučil se s divadlem r. 1895. Napsal 13 her a preložil 30. Také knížku básní vydal a psal do Lumíra. Byl to velký duch.

Karel K o v a ř o v i c ,
skladatel, dirigent
9.12.1862 6.12.1919.

Byl žákem pražské konservatoře a Z. Fibicha, členem orchestru Národ. divadla, kapelníkem a šéfem opery Národního divadla v Praze. Předtím ještě kapelníkem Městských divadel v Plzni a Brně.

Pod jeho vedením dosáhla opera N.D. uznání za hranicemi a byla ražena mezi přední evropské scény. Kovařovic uváděl stěžejní díla světového repertoáru klasického, romantického i moderního.

Z domácí tvorby dirigoval a nově nastudoval opery B. Smetany, Ant. Dvořáka, Z. Fibicha a L. Janáčka. Kritika jej pravděpodobně prýmem napadla, že nepřijal nová díla (některá).

Kovařovic složil pět oper: Ženichové, Cesta oknem, Noc Šimona a Judy, Psohlavci a Na starém belidle. Sedm baletů: Hasiš, tři z nich pod pseudonymem. Melodramata: Sirotek, Zlatý kolovrat, synfonickou básně Persefona, tři smyč. kvarteta, sonáta pro housle a klavír, klav. koncert, četné písně a sbory. Jeho význam není ve tvorbě skladatelské, ale jako šéfa opery a dirigenta.

O l s a n y VI. hřbitov, od 16, kaplová hrobka č. 32. Před hrobkou od dolní severní části hřbitovu směrem ke zdi na Vinohradské třídě. V radě jsou hroby skladatele Karla Bendla a hrobka rodiny Mastných.

Karel Kovařovic s chotí
(1894)

Hrobka tvůrce
operní epochy
skladatele, di-
rigenta a slav-
ného šéfa opery
Národního diva-
dla v Praze
Karla
Kovarovice, za-
kladatele oper-
ního stylu naší
první scény na
mezinárodní
úrovni.
Svoje poslání
plnil až do
konce svých sil.

1870
1938

Růžena
M a t u r o v á

česká dramatická pěvkyně,
sopranistka, zacka F. Pivody
a E. Štolce. 1892 - 1900 prima-
dona Národního divadla v
Praze.

Vytvorila postavy oper
Smetanových, Fibichových,
Dvořákových, Wagnerových aj.
Maturová navštívila také
proslulou operní školu
Destinn-Loewe a hned po
absolvování této školy
dostala první angažmá u
městského divadla v Teplí-
cích (1889). Odtud odchází
k operě v Mannheimu (1890).

Tam působila dva a půl ro-
ku a byla povolána k operě
Národního divadla v Praze.
Poprvé vystoupila 19. srpna
1892 a rázem upoutala pozor-
nost, brzy stala v cele
opery a to začal její umě-
lecký vzestup. Maturová byla
vzácným zjevem na jevišti.
Paríži, Petrohrade, Moskvě,
Novém Yorku a Chicagu. Roku 1900 podporila Maturová otre-
senou pozici K. Kovarovice. Její úspěchy v cizině a obliba
důma stoupaly a dostávala všechny hlavní úlohy. Maturová
měla své názory na role a pokadě vynikla. S Kovarovicem
se často rozcházela. Jakmile Kovarovic našel novou zpěva-
čku, která vyhovovala jeho slohu, nebyla s Maturovou obno-
vena smlouva a ona odešla v plném rozvoji svých pěveckých
sil. Verejnost však vedela proč musela Maturová odejít a
dávala vinu Kovarovicovi.

R ů ž e n a, Nezapomenutelná Libuša
 M a t u r o v á
 člen opery Nár.divadla
 v Praze
 2.IX.1869
 25.II.1938

Vincenc Matura
 3.IV.1844 24.IV.1893
 Kateřina Maturová
 1842 7.VI.1910
 Lud. S c h n e i d e r
 člen dvor.div.v Manheimu
 11.I.1864 1.VII.1896
 František J í l e k
 kapelník Nár. divadla
 v Praze
 16.II.1865 21.I.1911
 František Mařura
 vrch.red. post
 starosta S o k o l a v Troji
 10.XII.1872 31.XII.1934
 Marie Maturová
 8.VII.1883 28.XI.1965
 JUDr.Alois Matura
 11.II.1906 31.XII.1981

Hrob Marie Maturové je na pátém
 Olsanském hřbitově v oddělení 18,
 u cesty v-z. Vpravo je cesta smírem
 k památníku Čs.obce Sokolské ve
 středu pátého hřbitova.

1818
1888

Jan Nepomuk Maýr,
zpěvák, dirigent, český
hudební skladatel.

Jako operní pěvec vystupoval v Lublani, Pesti, Čá-
chách a Lutychu. Roku 1842 hrál
u cs. opery v Praze. Za rok ode-
šel do Stuttgartu a Darmstadtu.
R. 1848 byl reditelem cs. opery
a r. 1862 se stal 1. kapelníkem
Prozatímního divadla. Byl pří-
vrzencem starého směru ital.
opery. Usiloval o souhru mezi
orchestrem a jevištěm. V době
důležité pro rozvoj cs. opery
Maýr českým skladbám neprál, a
zůstával konservativním. V
tom byl původ sporu mezi
Maýrem a Smetanou. Roku 1866
ujalo se vedení divadla div.
družstvo a Maýr musel odstou-
pit. Vedení Prozatímního diva-
dla se ujal znovu na dvě léta
a pomohl mu z těžké hospodár-
ské situace (1874-1876).

J. N. Maýr odešel na odpočinek r. 1881. Skládal písně, sbory, cír-
kevní skladby, hudbu k cínohrám: Jiríkovo vidění, Lesní panna,
Syédové před Prahou a operu Horymír.
Především byl výborným tenorem, svůj život zasvětil umění a
ceské operě, kterou pomáhal tvořit. Sloužil jí 35 let. Roku
1862 sestavil orchestr a sbor, stal se prvním kapelníkem a
zakladatelem nové ceské opery. Napsy na pomník:
Rodina Maýrova. Emilje Maýrová, choť prvního reditele Národ.
divadla v Praze, zemř. 30. 9. 1874
Jan Nep. Maýr, první reditel Národ. divadla v Praze +26. 10. 1888.
Josef Maýr zemský stavební rada zemř. 26. 10. 1894.
Karel Maýr em. reditel cukrovaru, zemř. 3. 8. 1920 a jeho vnukové

Karel Maýr +25.5.1914

Rudolf Starý +21.11.1914

Rudolfina Maýrová roz. Ritschlová, vdova po řediteli
cukrovaru nar. 17.4.1858 +24.5.1940.

Securus moriar qui
scit se morte renasci
morsilla no dici
sed nova vita potest.

Bezpečně umírá
kdo ví, že v smrti se rodí
smrtí neměla by, spíše
se životem zvat.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Legendární
český herec
Jindřich Mošna,
ve své době po-
pulární osobnost
1837 - 1911

Životopis J. M.
zpracoval K. Ze-
lenský: Jak jsem se měl na světě.
F. Rachlík napsal o Mošnovi Komedi
plnou lásky.
Pro Mošnu neexistovaly hranice
žánru: hrál všechno.

Dne 6.května 1911 zesnul v
odpoledních hodinách ve svém
bytě na Karlově náměstí, v prv-
ním domě bloku, v němž je dnes
Lidová demokracie, jeden z nej-
větších českých herců
J i n d ř i c h M o š n a.

S jevištěm se Mošna seznámil
jako statista v Josefovském
divadle ve Vídni. Doma hrál s
ochotnickými spolky a kocovný-
mi společnostmi.

Roku 1864 se stal členem Pro-
zařimního divadla. Tady se sou-
středil na realitu herecké po-
stavy a během několika let se
stal protagonistou první naší
scény. Jeho herectví bylo tak
presvědčivé, že mnoho autorů
mu psaly role přímo "na tělo".
V Prodané nevěstě hrál princí-
pala od premiéry v r.1866 přes
čtyřicet let. Jeho popularita
vznikla v Arene kde trojice
herců Frankovský-Šamberk-
Mošna, bavila celou Prahu.
Mosnovo jméno patří k tem
jménům, umelců, kteří zvedli
české herectví na evropskou
úroveň.

Hrob Jindřicha Mešpy se nachá-
zí na IV. obecním hřbitově v odd.
5 a má číslo 8. Busta je od socha-
ře Hladíka.
Vlevo je Nová obřadní síň
Krematoria.

Sáša Rašilov.

1891
1955

Sáša Rašilov
zasloužilý umělec,
český divadelní a
filmový herec.

Se svým hereckým uměním se musel už narodit. Svě postavy na jevišti i na plátně tvořil lehce a přesvědčivě. Jeho komediálnost byla spontánní a nakazlivá. Začínal na okraji divadelního umění - v kabaretu. Jako kabaretiér pracoval v Uranii a r. 1919 založil s Vlastou Burianem a Ferencem Futuristou divadlo Bum. V roce 1921 objevil v pražském kabaretu Rašilova šéf činohry Národního divadla K. H. Hillar.

Poznal jeho talent a herečkou tvárnost. Angažoval ho pro Národní divadlo a zaměstnal ho náročnými úkoly a svěřoval mu hlavní role. Nezapomenutelně se zapsal Rašilov do dějin české kinematografie. Vytvořil filmového Švejka a mnoho strhujících divadelních i filmových rolí. Ovládal klasický i moderní repertoár ~~známý~~ znamenitě.

Z anekdot kolem Rašilova.

Začínajícího herce Národního divadla oslovil jeden starší člen: "Jak se cítíte začátečníku?"
Rašilov: "Děkuji, docela dobře - Konečníku".

Před Národním divadlem stojí skupina herců. Najednou příběhne malý pejsek, zdvihne nozicku a začne kropit kalhoty Rašilova. Jedna z divadelních dam vykřikne: "Odezente přece toho zlého psa!"
Rašilov: "Jen ho nechte, vždyť on ví kdo je sloupem Národního divadla v Praze".

Olšany-V. hřbitov
oddelení 10
hrob číslo 53.
Dolní část ná-
hrobku je z pí-
skovce, nahore
komolý jehlan z
lestené zuly. De-
ška z lestené
zuly, tmavá. V 10.
odd. jsou hroby M.
Hübnerové, A. Amorta,
a O. Hübschmanna.

XXXXXX

URA

Korunní
číslo 20

Telefon

Josef R o v e n s k ý ,
herec, konferenciér a
filmový režisér.

- 57 -

1897
1937

Hrál v divadlech a kabaretech, stál u začátku českého filmu. Vystupoval ve Vídni a Berlíně na různých scénách. Z jeho filmových rolí jsou známy postavy v *Tonce Šibenici* a ve *Svejkovi*. Jako režisér překvapil r. 1934 na Benátském festivalu v Rjece s mladými talenty. Jeho *Marysa* s Jir. Štěpánkovou v r. 1935 znamenala kriticko-realistický začátek českého filmu. Ve zvukových filmech vystupoval sám jako vyprávěc. Poslední film, který natocil byl *Hlídac číslo 47*.

Hrob J.R. se nachází v horní části (jižní polovina) V. Olsanského hrb., odd. 18, má číslo 150.

Zde y Panu odpočívá

M a r e n k a

* 10.9. + 24.10.1890

J a r o u s e k

* 31.8.1902 + 8.5.1905

Albína Rovenská

* 28.2.1861 + 9.6.1921

Josef Rovenský

správce pohřebního ústavu

* 18.3.1866 + 29.12.1932

Pepicka Rovenská

* 18.3.1867 + 9.4.1933

Josef Rovenský

filmový režisér

* 17.4.1897 + 5.11.1937

Rodina Rovenský

První představitel
Rostandova Cyrana
Jakub
S e i f e r t
(1889)

XXXXXX

1846
1919

Jakub Seifert,
český herec,
režisér a divad.
reditel.

Byl představitvlem romantické-
ho pathosu. Měl melodický hlas
a vytríbený přednes. Ovládal
deklamací virtuozitu a efek-
tní gesta na jevisti. Vedle
Seiferta nebylo místa pro
jiné herce, vsichni se krcili
v jeho stínu. Hrál v lesku ro-
mantismu hlavní role a hájil
jeho pozice až do jeho konce
a svého odchodu ze scény. Po
něm přišlo realistické drama
a herec s tváří ve které se
zračilo každé hnutí duše a

lidská opravdovost bez pathosu, i v rolích, které Seifert tvořil
tak romanticky. Od roku 1864 byl Seifert členem Prozatímního
divadla a potom Národního s přestávkami až do r. 1904. Největší
obdiv u obecnosti i kritiky vzbudily jeho role Hamleta, Napo-
leona a Cyrana. Původně byl operetním, později činoherním hercem
a své umění předváděl v rolích veseloherních, salonních i kla-
sických.

O l š a n y V. hřbitov, oddělení 10, hrob číslo 7. Náhrobek je z
pískovce s deskou z tmavé leštěné zuly. Nápisy na desce:

Anna Seifertová	+13.12.1865
Adolf Seifert	+13. 8.1873
Veronika Seifertová	+13.10.1875
Josef Seifert	+22.11.1882
Terezie Seifertová	+29. 1.1914
Jakub Seifert	+29.10.1919
Barbora Ledererová	+ 6. 4.1868
Karel Lederer	+26. 8.1881

Hrob J. Seiferta je naproti Lannovy hrobky. V 10. odd. jsou pohřbe-
ny tyto významné osobnosti: S. Rasilov, V. Amort, M. Hübnerová, Máne-
sové a L. Šimek.

Zde odpočívá v Pánu zesnulý
 J o s e f S e k y r a
 člen zem.kr.čes.divadla v Praze
 zemrel 9.února 1864 v 52.roku
 věku svého
 oplakáván svou chotí.

FrantČerný: Měniyá tvář
 divadla aneb Dve stole-
 tí s prazskými herci.Str.40.
 Josef Sekyra 1812-1864. Jeho
 specialitou byli zbědovaní
 lidé, kterým se všelijak
 ukrivdovalo. Od přírody su-
 chý, zdál se býti Sekyra v
 úlohách případných zrovna
 az transparentním, vzpomíná
 Neruda, bída nemohla být
 nužnější, hlad dojemnější,
 seslost vychrtlejší než
 jak se zracila v postavách
 Sekyrových krejcích, diur-
 nistech atp. figurách. Veru,
 jakoby byl Sekyra suchý
 svůj chléb vždy jen v šl-
 zách smácel a noci ves-
 keré probdával jen v sky-
 tání a lkání. K tomu pak
 ten kořtým vybraně hadro-
 vitý, predevsím ale trumf
 hlavní: kapesní sátek děra-
 vý, vlastně jen obryba a nic,
 ta zkormoučená tvář při tom,
 to zalostné oko!

V roce 1984 byl oválný ná-
 hrobní kámen restaurován a
 umístěn na zeď sedmého odd.,
 II. hřbitova, vedle hrobu dra
 Sagara. Nad oválem umístěn
 korpus Ukřizovaného. Práci
 provedli členové Klubu Za
 starou Prahu.

1852
1907

Marie S i t t o v á - P e t z o l d o v á
první česká primadona.

Začínala zpívat na kůru u Panny Marie Týnské, vedeného reditelem V. Horáčkem. Potom studovala na vyšší škole, v Pivodově ústavu. Roku 1869 jako šestnáctiletá vystoupila poprvé na král. českém Prozatímním divadle v Čarostřelci a byla hned angazována pro obor mladodramatický. R. 1870 zpívala v Solnohradě, pak ve Štýrském Hradci, v Soproni a v Brně.

Roku 1873 měla Sittová už znamenitou pověst jako zpěvačka a vstoupila do Prozatímního divadla a stala se první členkou operního souboru s platem 4.900 zl. ročně. Byla zpěvačkou především smetanovskou a první Libuší. Karolínu, Vendulku, Blaženku, Katusku a Marenku zpívala s velkou dokonalostí, tvorila i velké postavy světového repertoáru. Rozsah jejího hlasu jí dovoľoval, aby nastudovala 97 dramatických, lyrických a koloraturních postav.

S Národním divadlem se rozloučila dne 22. října 1898 a nebylo za ni dlouho rovnocenné náhrady. Zemřela ve věku 55 let.

Marie Sittová
v roli Vendulky.

Rodina Sittova
Antonín Sitt
Marie Petzoldová Sittová
bývalá primadona Národního
divadla v Praze.
Marie Hlaváčková-Sittová
roz. Kulyková
Emanuel Čihák, zák stát.
reálky v Žizkově.
Josef Čihák soukromník.

Olšany, III. hřbitov, odd. 5,
hroby číslo 95 a 96.
Pomník a deska na hrobce
jsou z pískovce. Vpředu je
cesta s-j. Naproti je hrob
básníka Lesehrada. Vlevo
je hrobka rod. Masínovy,
vpravo rod. Knorovy.

Divadelní cedule Prozatímního divadla oznamovala, že v Schillerově tragedii "Panna Orleánská" po prvé vystoupí vedle slečny Malé - Jakub Seifert, který obecnstýo prosí za laskavé- shovení.

Hra slečny Malé naplnila hlediště mocným vzrusem a dojetím. Byl to obrovský úspěch!

Jako mladé děvče hrála u ochotníků ve Vídni. Když přišla do Prahy, rozhodla venovat se divadlu. Čtěla studovat zpěv, ale přešla k činohře, kterou začala studovat u Peskové. Měla k dispozici krásný kovový alt, velký deklamáční talent a mluvila cistou, uslechnutou a lahodnou cestinou. Byla první herečkou, která provozovala profesionálně umelecký přednes a založila u nás jeho tradici.

Vytvořila dvě stě dvacet dokonalých postav v klasickém repertoáru i hrách realistických a naturalistických v osmdesátých a devadesátých letech minulého století. Hrála Markétku, Phaendru, Magelonu a všechny významné shakespearovské postavy. Vystupovala vedle Jakuba Seiferta, který poprvé vystoupil v Prozatímním div. se Sklenářovou - Malou r. 1863.

Olšany
IV. brbitov
oddělení 11
hrob c. 116.
Hrob je situ-
ován k jihu.
Vpředu je zeď
a vchod do Me-
tra na Vínohrad-
ské tride.

Jindřiška Slavínská.

O l š a n y
III. hřbitov
oddělení 7c
hrob číslo 64

Jindřiška Slavínská
rozená
z Rittersbergu ,

česká herečka a
mecenáška umění. V letech
1864 až 1892 byla u Zem-
ského divadla a u Ná-
rodního divadla v Praze.
Hrála matky, matrony, tety,
guvernantky a podobné
role.

Byla zabitá splašeným ko-
nem na květinovém kořsu
Jubilejní výstavy Prazské
obchodní komory.

1847 Jakub Vojta Slukov
 1903 český herec a zakla-
 datel Ústřední jedno-
 ty českého herectva, organizaci,
 která soustředila naše herce k
 dosazení jejich práv. Tehdy ne-
 byla ani představa jak to ude-
 lat a slovo organizace vzbuzo-
 valo při nejmenším podezření.
 O zabezpečení v nemoci, nebo stá-
 rí herců se nikdo nestaral a oni
 sami by od svých zaměstnavatelů
 za takovou činnost sklidili tresty.

Jakub Vojta Slukov.

Narodil se ve Zlukově u
 Tábora. "Zarmoutil jsem
 své rodiče" píše pozdě-
 ji, když odešel z kvinty
 k divadlu. Jedl horký
 chléb kočujícího herce
 u různých divadelních spo-
 lecností: Čížkovy, Pokorného,
 Kramelovy, Svandovy a Stan-
 kovského. Mel krásnou posta-
 vu a silný melodický hlas.
 R. 1875 byl angazován k Zem.
 cs. divadlu v Praze. Zde a v
 Národním vytvořil celou ra-
 dy postav, byl obsazován ve
 všech hrách repertoáru. Hrál
 hrdinné a charakterní role.
 O l s a n s k ý hřbitov VI,
 odd. 10b, hrob č. 26b. U hlavní
 cesty v-z, vedle hrobu Vojana.

1844 Josef Jiří Stankovský
1879 dramatický spisovatel,
libretista a autor
veseloher.

Pocházel ze zámožné ro-
diny, studoval práva, ale studia
prerušil a venoval se nadšeně
svým láskám-literature a divad-
lu. Prekládal divadelní hry z
němciny, francouzštiny a španěl-
štiny. Z jeho tvorby jsou romány
Král a biskup, Vlastencové z bou-
dy, O sláve herecké, Vnucka fará-
rova. Jeho historické povídky :
Maxmilián Rumpal, Prachatický
primátor, Dobrodruzi, Oběti bídy,
Král bídák. Povídky: Starý pavouk,
Drobné povídky, Milovský reformá-
tor. K jeho pracem patří Divadel-
ní slovník, Kronika divadla v Če-
chách, kterou dokončil J.L. Turnov-
ský. Jeho literární činnost byla
veliká. Když onemocněl a nemohl
sám psát, diktoval své poslední
práce manželce Marii, dceři Pavla
Švandy ze Semčic. Divadlu obeto-
val majetek i zdraví, ale jemu se
skrže nej stesťi nedostalo. Zemřel
jeste mlad na Betlémském náměstí
v domě číslo 252.

Roku 1897, nákladem Besedy Stan-
kovský byl mu postaven na jeho
hrobě pomník s portrétem. Je z
pískovce a je situován k západu.
Vpředu je cesta od sv. Rocha s-j
vpravo nahoru.

O l s a n y II. hřbitov
oddělení č. 5
hrob číslo 78.

1850
1892

Ladislav Stroupežnický
dramatický spisovatel, první dramaturg
Národního divadla.

Poznamenaný osobní tragédií vstoupil do veřejného života a již jako jednadvacetiletý měl společenský i literární úspěch. Pod Riegrovým vlivem vstoupil do Národního divadla jako dramaturg. Splnil všechno co se od něj očekávalo. V české dramatické tvorbě bylo po Tylovi a Klicperovi prázdné místo, které vyplňoval Stroupežnický svými pracemi: Noviny a karty, Černé duše, Paní Mincmistrová, Zvíkovský rarášek a Nasi furianti. V tomto díle ukázal kudy má jít cs. divadlo. Je to jeho nejvzácnější dílo a chloubou našeho dramatického umění dosud.

Jako dramaturg byl však velice neoblíbeným. Nikomu se neklanel, odmítal špatné a slabé hry a získával tak mnoho nesmířitelných nepřátel. Když ve svých 43 letech umíral napsala o něm Hana Kvapilová: "Jsem dnes tuze stísněna, dramaturgovi je tuze zle a mně je ho nesmírne líto. Mezi těmi divadelními povahami byl on prece jenom povahou. Dostí zamezil zla, mohlo by bez něj býti ještě hůr. Nedopustil prece, aby jedovaté býlí vlivu příliš bujelo a nedalo-li se už vyhubit, prece jen omezil přílišné zakorenení".

Průruční slovník
cs. AV.

Když v roce 1877 byla provedena na jevišti druhá hra L.S., jediný Neruda postrehl autorův talent. Tragickou příhodou poznamenaný telesne i psychicky, dělal Stroupežnický kariéru bez lesku a slávy, spíše v nepochopení ze všech stran. V jeho pracech je poznat jeho světový umelecký názor. Napsal 16 her, mnoho jich zapadlo, ale jedna z nich - "Nasi furianti" je stále událostí v každé nové inscenaci. Je v tom velký kus jeho slávy.

1855
1909

Anna Stroupežnická
rozená Turková,

choť dramaturga Ladislava Stroupežnického, byla členkou Prozatímního, později Národního divadla v Praze.

Roku 1892 odesla z Národního, když zemřel Stroupežnický.

O l š a n y III. hřbitov
oddělení 3
hrob číslo 11

Deska na hrobce je z leštěné žuly, obrubníky z přírodního kamene. Před hrobem je zeď mezi III. a II. hřb. V řadě F. Engelmüller a Škroupová.

Turková-Stroupežnická

František Ferdinand Š a m b e r k.

1839
1904

V patnácti letech se objevil na jevišti Stavovského divadla, potom hrál u Tyla. Roku 1860 přišel do Prahy a sloužil českému divadlu do roku 1901. Vytvořil znamenité postavy milovníků: Don Carlos, Karel Moor aj. Po Sekyrově převzal komické role. S Mošnou a Frankovským vytvořili trio, které bavilo celou Prahu.

Šamberkovy začátky u divadla nebyly nijak lehké. Zastihl ještě J. K. Tyla a byl členem jeho družiny. Hrál u Švandy, Pístecka a před tím ještě u německých kocujících společností. Stal se členem Stavovského, Prozatímního a Národního divadla. Pracoval

vedle největších a nejoblíbenějších umělců.

Zprvu hrál hrdinné milovníky, ale nedostatek herců první české scény přimel Šamberka vypomáhati v operetách a fraskách. Tady našel svoje místo a tak se i proslavil. Nebyly to jenom fraskovité role, ale role charakterně komické. Postavy, které hrál, ať už je napsal sám, nebo někdo jiný, glosovaly aktuality a vznikaly až před divákem a ve spolupráci s ním. Improvisace a komediální herectví, které později tvořili Voskovec a Verich jako intelektuální komiku, měly počátek u Šamberka.

Nejúspěšnější hry, které napsal jsou:

Blázinec v prvním poschodí, Palackého třída c. 27 a Jedenácté přikázání.

Byl také autorem sentimentálních her o Karlu Havlíčku Borovském a o J. K. Tylovi, které byly později zfilmovány.

Z lidových her je známý Podskalák.

V osobnosti F. F. Šamberka jakoby se koncentrovaly sláva i bída našeho divadla. Naposledy si zahrál ve svém J. K. Tylovi. Dovedl rozesmát i rozplakat. Když pro ubohého Frankovského byla dávana benefice, hrál Šamberk Kalfunu a když zazpíval "nemohu na Tebe Josefe zapomenout", rozplakalo se hlediště, jeviště a plakalo se i za kulisami.

Hrok F. F. Šamberka je na V. hrbitově, odděl. 17 a má číslo 57. Nápis na kameni: Zde odpočívá herec družiny Jos. Kaj. Tyla F. F. Šamberk, člen Národního divadla, spisovatel. 21. 4. 1839 - 30. 12. 1904.

Jan Nepomuk
Š t ě p á n e k, 1783
dramatik, herec a divadelní 1844
organizátor .

Studoval filosofii a theologii. Na kněze nemohl býti vysvěcen, protože neměl kanovnícký věk. Stal se tajemníkem Stavovského divadla. Sám napsal více než 100 divadelních her. Zasahoval do všech oborů dramatické tvorby, především psal historické hry a venkovské veselohry. Z jeho prací: Oblezení Prahy od Švédů, Břetislav První, český Achilles, Vítězství u Domazlic, Pivovar v Sojkově, fraska Čech a Němec. Staral se také o českou operu a preložil radu libret.

Význam J.N. Štěpánka je především v tom, že svoje hry vydával tiskem. Tím přispěl k rozvoji cs. divadla. Od dvacátých let minulého století se dávaly české hry ve Stavovském divadle - jeho zásluhou.

Nápisy na kříži:
Jan Nep. Štěpánek, divadelní ředitel a dram spisovatel. Jeho manželka M a j d a l e n a a jejich děti Antonie, Ferdinand, Johanka a Marie. Emilie Štěpánková dcera po spisovateli a řediteli Stavovského divadla. 10.7.1825 - 19.7.1910. O l s a n y II. hřbitov, odd. 8, hrob číslo 59a, s kamenným křížem. Naproti je náhrobek K. Havlíčka a zeď II. hřbitova.

František Leopold Š m í d ,
skladatel, spisovatel, kabaretní zpěvák.

Psal satiry, výstupy a písničky. Sen-
zacní úspěch měla hra o doktoru
Uhrovi B a t a l i ó n .
Napsal také hru z prazského
zákoutí.

Literatura: "Český národní zpěvák
vlastenec František Leopold Šmíd.
Pro svůj vlastenecký a protirakou-
ský postoj byl veznen s Josefem
Barákem ve Svatováclavské věznici.

Ve své době velmi populární
zpěvák z kabaretu Na Pořící
Bohumil S o d o m a je pochován
s F.L.Šmídem ve stejném hrobě.

Nápisy na náhrobku:

Zde odpočívá Zofie Šmídová, 1821-
1902. Spí sladce drahá matko.

Leop. Šmíd humorista a spisovatel
reditel biografů českých.

17.12.1848 + 4.8.1915

B o h u m i l S o d o m a -kabaret.
reditel 1850 + 1921 a jeho choť
Marie zemr. v 64 roce věku svého.

O l š a n y IX. hřbitov
oddělení 9
hrob číslo 444.

Pomník na hrobě je z pískovce a má
zulovou desku s nápisy.
Vzadu je cesta kolmo na jižní zeď,
frontální strana k západu. Vlevo je
Nová obradní síň Prazského kremato-
ria.

Začínal jako ochotník v Malostranské besedě, potom vystupoval v hospůdkách U Schnellů, U Dundrů, U Tomáše, U Libuse a ve Smíchovské aréně. S Josefem Wandrerem hráli U Lhotků na Václavském náměstí, U Medvídků na Perstýně, U Bucků Na Porící, U Štajgrů ve Vodickově ulici. Prošel "slovutnými lokály" s kabarety u stolu. Imitoval pražské figurky, vydával svoje s v a b i á d y, ale i kabaretní čísla Leopolda Šmída, Ratolístky, Tichého a Ference Futuristy.

Sedával s Jakubem Arbesem u Glaubiců, u Ježíška si připíjel s Janem Nerudou, přátelil se s Ignátem Herrmannem, v jeho krámku u Mostecké veze s firmou "Obchod papírem a kuplety", navštěvovala ho sousedka Ema Destinová.

Pracoval s Janem Krízeneckým na trech prvních filmech: Dostaveníčko před mlýnicí, Párkař a lepic plakátů a Pláč a smích. Potom ještě hrál v sedesáti filmech. Znal se s Mosnou, Werichem, hrál se Smolíkem s Karlem Nollem ve Švejkovi, Pistekem, Nedošínskou, Ondrákovou a Rovenským.

Režisér Lamač říkal, že se Švábem se nedá prošvihnout ani Solferino. Naposledy si zahrál v prvním svém zvukovém filmu "Pepina Rejholcova".

Josef Šváb Malostranský napsal asi tisíc veselých písní a veseloher. Byl dopisovatelem Humoristických listů. Stal se prvním českým filmovým hercem, průkopníkem filmu u jehož začátku stál. Od roku 1890 byl členem Švandova divadla na Smíchově. Viděl vzestup i pád slavných hvězd. První tři Krízeneckého klenoty s J. Švábem Malostranským jsou uloženy v archivu českého filmu, jemu zůstaly růžové vzpomínky: "Hráli jsme dobře. Az moc dobře. Zřídili mě kostetem a rozslápli slamák Honorár? Osm modřina a dvě boule. Od té doby jsem byl furt bit! To vystihuje přesně údel tehdejšího komika: kopance, modřiny a boule. Každý jiný by se po takových zkušenostech držel od filmu dál.

Podle Adolfa Branaalda v Lidové demokracii z 15.3.1985.

O l š a n y
IX. hřbitov
oddělení 3a
hrob č. 73.

Pomník je frontální
stranou k jihu.
V řadě jsou hroby
významných osobností:
malíř A. Waldhauser,
skladatel Josef Bohusl.
F o e r s t e r.

Vpředu je jižní vnější
zeď Olsanských hřbitovu,
vpravo hlavní vchod.

XXXXXX

1849 František Adolf Šubert,
1915 spisovatel, dramatik, staročeský
novinář, historik divadla.

Roku 1883 byl povolán za ředitele Národního divadla v Praze. V této funkci setrval do roku 1900. Byl výborným divadelním praktikem. Národní divadlo mu vděčí za svůj rozvoj. Organizoval divadelní vlaky do Prahy, zavedl odpolední představení. V repertoáru Národního měla přednost česká dramatická tvorba. Uspořádal zájezd do Vídně a vítězně uvedl do světa Prodanou nevěstu a s touto operou i českou scénu. Za jeho éry zilo naše první divadlo ještě ve sféře romantické, on sám vedl divadlo v tomto duchu, ale přičinil se, aby do Národního vesel moderní realismus.

Roku 1908 uvedl do života druhou scénu - Vinohradské divadlo. Z jeho literární tvorby: Podle svých osobních znalostí postav z prken a zákulisí, vydal charakteristiky herců pod názvem "Masky Národního divadla". Dále napsal "Moje vzpomínky, Moje divadelní toulky", byl redaktorem naučných slovníků, psal historické hry. Byl iniciativní a pohotový ředitel, organizátor, osobnost velkého významu v české kultuře a hlavně v dějinách našeho divadla. Napsal Dějiny Národního divadla v Praze, Klicpeřa dramatik, hru Jan Výrava a j. František Adolf Šubert, divadelní ředitel, přičinil se o mezinárodní uznání českého divadelního umění. Jako autor patří k realistům.

XXXXXXXXXX

O l š a n y
V. hřbitov
oddělení 25
hrob číslo 8a.

Náhrobek je z
pískovce. V po-
zadí je mohyla
bášníka Šeb.
Hněvkovského,
vpředu vede ce-
sta k památníku
České obce
sokolské.

Franz Thomé
Direktor des könig. deutschen
Landestheaters
geb. 21. Novemb. 1807
gestorb. 22. Mai 1872.

Prozatímní divadlo řídil od r.
1862 do r. 1864.
Zároveň převzal závazek vyplá-
cet členům divadla peníze z
fondu hercu, na který každý
prispíval 5% z platu.

Podruhé vedl divadlo v letech
1865 a 1866 do vypuknutí války,
kdy ho opustil.

Franz Thomé byl Němec, byl přede-
vsím ředitelem Německého divadla
a Prozatímní vedl jako vedlejší
podnik.

Potreby českého divadla neznal
a nemohl je pochopit.

Hospodářství divadla vedl s
úspěchem.

O l š a n y

II. hřbitov
oddělení 5
hrob c. 124.

Náhrobek je z přírodního kamene.
Vlevo je hrobka primátora Dittricha,
vpravo v. K. Klicpery. Čelní strana k
severu.

Ludvík Veverka.

Hrob herce Ludvíka
V e v e r k y se nachází
na Olsanských hřbitovech, na
pátem, v oddelení 18 a má
číslo 60. Je na křižovatce
olsanských cest v-z a s-j.
Je vedle hrobu politika
a zurnalisty V. Fresla -
číslo jeho hrobu 61.

V letech 1916 až
1919 působil v
Brně, nato až do
roku 1929 v Mě-
stkých divadlech
Pražských.

Vynikal zejména v
postavách komických,
které se vyznacovaly
hlubokou lidskostí a
moudrým humorem.
Hrál v mnoha českých
filmech.

1853
1920

Eduard V o j a n
český tragéd.

Začínal u venkovských společností. Roku 1869 nastoupil dráhu profesionálního herectví. 1881-84 působil v Plzni u Pokorného, potom u Švandovy společnosti. Roku 1888 byl angažován k Národnímu divadlu v Praze. Nejprve byl zanedbáván, ale roku 1900 stal se představitel moderního českého herectví. Všechny velké tragické role světového i domácího repertoáru dostávají Vojanovým podáním úžasné pravdivosti. Po technické stránce byly Vojanovy typy příkladné, vše bylo přesně vypočteno. Maskovací umění ovládal skvele.

Se stejným zaujetím jako pro jeviště pracoval i ve prospěch hereckých zájmů.

Ve vývoji českého herectví má Vojan průkopnické místo. Jím končilo pathetické pojetí a bylo nahrazeno vnitřním prožitím. On zlidšťoval postavy na jevišti, dával divákovi poznat svou pravdivost lidské jádro. Jeho lidé nebyli tuctoví, byli to výjimečné zjevy. Podle jeho názoru je jeviště světem pro sebe a má být něčím vyšším než odrazem všedního života. Místem posledního odpočinku Mistra Vojana jsou Olsany, VI. hřbitov, odd. 10b, c. hrobu 28. V řadě jsou hroby herce Slukova, rod. Topičovy, vpředu vede cesta v-z, od krize z r. 1892.

Národní listy z 4.6.1908-

V. Hladík:

Před uzaslým obecenstvem objevil se umelec uchvatné moci slova. Slavná řeč Antoniova nad mrtyvolou Caesarovou byla přednesena s tak vehementní silou, s takovou originalností a prostotou velkého stylu, že hlediště bylo rázem podmaněno. A potlesk zahřimal vstríc umelci na otevřené scéně.

Od toho večera byl Eduard Vojan vynikajícím a imponujícím členem činohry české, a rychle vyspíval v našeho největšího dramatického umelce.

Eduard Vojan jako Marc-Antoniův v Shakespearově Juliu Caesarovi.

To Caesar byl-kdy přijde takový?

anovy hry „Byl jednou jeden král“ (1900)

"Být či nebýt-to jest otázka .."

Princ-cikán z Drachmannovy hry
byl jednou jeden král (1900).

Vojan šedesátiletý

Olšany.

M. Nesvadba.

1888
1970

Jaroslav V o j t a Journý
divadelní a filmový herec ,
národní umělec.

Divadelní dráhu začal roku 1906 a působil v mnoha divadlech. Jeho lidové postavy se staly velmi populární , zejména ve filmech Řeka, Jan Sychra, Marysa, Vávra, Pantáta Bezousek. Titulní role vytvořil v Komediátech a Starém komediantu. V divadle hrál v Jiráskově Husitské trilogii , v Drdových Hrátkách s čertem, v Tylově Strakonickém dudáku a v mnoha jiných hrách.

Hrob Jaroslava Vojty je na devátém Olšanském hřbitově, oddělení číslo 13, číslo hrobu 93. Pomník je z leštěného kamene. Vpředu vede cesta s-j k Vinohradské třídě. Vlevo je hrob rodiny Gráfovy, vpravo Lejckovy.

Jaroslav Vojta.

ALDIS VOJTA JURNY
FRANTISEK MAYER
ADOLF VOJTA JURNY
JAROSLAV
VOJTA JURNY
ZEMEL ANTONII

Zasloužilý umělec
Václav Voska
člen Městských di-
vadel pražských.

Zasloužilý umělec V. Voska byl pohřben do rodinného hrobu na VIII. Olsanském hřbitově v odd. 8, hrob č. 265. Pomník z bílého kamene je 2m vysoký je situován k severu. Vlevo vede hlavní cesta ke kříži z r. 1892 a k hlavnímu vchodu z Vinohradské třídy.

Jako student 1918
začínal v divadle na Vinohra- 1982
dech. Potom tam působil sedm
let profesionálně.
Odesel k cínohře Národního
divadla v Praze a hrál tam
pět let.

Byl interpretem klasických
postav světového repertoaru
i českých klasických a komic-
kých her. Hrál náročné drama-
tické role.

Jeho všestranného herecké-
ho umění využíval film i tele-
vize.

Poslední léta své bohaté
herecké kariéry prožil v
Městských divadlech pražských.

N á p i s y na náhrobku:
Stanislava Conratová roz.

Rosinská
23.4.1863 21.7.1935
Albrecht Conrat, ředitel míst.
důchodu na Král. Vinohradech
2.12.1862 28.7.1935
JUC Jirí Voska 1.4.1915
27.12.1942 prof. Václav

V o s k a, 6.8.1881-11.3.1942
Anna V o s k o v á
21.8.1887 14.5.1970
V á c l a v V o s k a
21.10.1918 20.8.1982

1890
1966

Bedřich Vrbský
vl. jménem Bedřich Vrbka .

Kultivovaný herec, režisér, autor nebo spoluautor mnoha her a aktovek, dramatik, povídkář a novelista. Svoji divadelní dráhu začínal rpkou 1912. Hrál v Divadle umění, Intimní scéně, ve Volném divadle, v divadle v Karlíně a v České činohře. V roce 1919 se dostal prostřednictvím KH. Hilgara do Městských divadel na Vinohradech. Uplatňoval se především v postavách salonních a konverzačních. Svoje herecké umění předvedl také ve Franckovi, Vávrovi, Hlubinovi, Claudiovi atd.

Režiroval více filmů, na př. Mikoláš Aleš, Nástup, Stříbrný vítr, Hrdinové mlčí, Velký případ a j.

Zasloužilý umělec Bedřich Vrbský byl všestranným divadelníkem. Když začínal v Komorním divadle, patřil Vrbský k jeho činohře. S úspěchem hrál v repertoárech s hrami, kde mohl uplatnit svoje konverzační umění (G.B. Shaw, O. Wilde).

Jako režisér dával hry domácích autorů (E. Vachek, V. Petrovicová, F. Tetauer).

K jeho tvorbě patří Transport č. 20 se Zdr. Štěpánkem.

Olšany, pátý hřbitov, odd., hrob č.

Nápisy na pomníku:

J a n	V r b k a	
reditel	knihtiskárny	
1862	1937	
A n n a	V r b k o v á	
1867	1945	
	Zasloužilý umělec	
B e d ř i c h	V r b s k ý	
1890	1966	
T á ň a	V r b s k á	
1900	1972	

JAN VRBKA
ŘEDITEL KNIGHTSKARNY
† 1862 † 1937

ANNA VRBKOVÁ
† 1867 † 1945

ZASLOUŽILÝ UMĚLEC
BEDŘICH VRBSKÝ
† 1899 † 1966

TAŇA VRBSKÁ
† 1900 † 1972

Augustin Vyskočil.

Augustin Vyskočil studoval hru na klavír u B. Smetany. Štal se dirigentem, učitelem zpevu, sbormistrem Prozatímního divadla, profesorem církevního zpevu na varhanické škole a kapelníkem Národního divadla. Za manželku měl Františku Ludíkarovou, českou operní zpěvačku.

Zasloužil se o uměleckou úroveň divadelního sboru.

Olšany - VII. hřbitov, odd. 14a
číslo hrobu 25a. Náhrobek je z le-
stené zuly, naproti vchodu na V. hřb.
Augustin Vyskočil, kapelník Národ-
ního divadla a profesor konservato-
ře 1852-1902. Jeho choť Františka Vyskočilová roz. Ludíkarová 1857-1907.

Národní umělec
Jan Werich,
herec, autor a spoluzakladatel
Osvobozeného divadla.

"Osvobozené" představovalo moderní satiricko divadelní epochu mezi první a druhou světovou válkou. Nabízelo současníkům i budoucí generaci řadu populárních písniček a velký optimismus do budoucna.

Jan Werich, Jiří Voskovec a Jaroslav Ježek vytvořili mnoho znamenitých her v divadle. Werich byl znamenitým hercem a velkým umělcem. Jeho jedinečný talent, vtip, optimismus, boj proti zpátečnickům, nespravedlnosti a především boj proti fašismu, jsou dokladem jeho ducha i umění.

Divadelní hry a filmy s J. Werichem: Osel a stín, Težká Barbora, Caesar, Kat a blázen, Pest na oko, Svět patří nám, Peníze nebo život, Hej rup,

Císařův pekař a Pekařův císař. Všechno co Jan Werich vykonal, stalo se trvalým a inspirujícím dědictvím.

O partnerství autorském i hereckém s Janem Werichem napsal pro tento list zasloužilý umělec pan Miroslav Horníček:

Za všechno, co mi dal, za všechno co pro mne znamenal, je všechno co bych napsal, jen nepatrná splátka mého velkého dluhu.

Miroslav Horníček v.r.
19.4. 86.

Jaroslava Jezka. Ovlšany - I. obecní hřbitov, blízko hrobu Jana Wericha. Vlevo je vchod na Ovlšany z ulice J. Zelivského. Hrob je bez pomníku, má desku z přírodního kamene se třemi jmény: 1905 Jan Werich 1980; 1906 Zdenka Werichová 1980; 1935 Jana Kvapilová-Werichová 1981.

Joachim Wanderer, pražský
 usedlý občan 1781 + 1851
 Františka Wandererová roz.
 Kalivoda 1786 + 1870
 nás Edoušek 1862 + 1863
 Eduard Wanderer pražský
 usedlý občan 1817 + 1850
 Eliška Wandererová roz.
 Hornofová, choť maj. domu
 1836 + 1893.
 Emanuel Wanderer 1841 + 1896
 Marije Skaláková 1837 + 1912
 Katerina Wandererová 4.II.
 1852 + 3.III.1924.
 J o s e f W a n d e r e r
 + 11.III.1928

Olšany, severní zeď III.hřb.,
 oddělení 14, c.102. Náhrobek
 je z pískovce a má desku ze
 svédské zuly. Stojí přední
 stranou proti jihu. Sousední
 hrob vpravo patří rodině
 Kiemannové, vlevo Zechové.
 Vpředu vede cesta v-z.
 Hrob bývá upravován. Náhrobek
 je v horní části poškozen.

J o s e f W a n d e r e r ,
 populární humorista a zpěvák.

S Josefem Švábem Malostranským vystupoval v
 pražských hospůdkách a prošel "slovutnými lokály" s kabarety
 od stolu. Hrál na Václavském náměstí U Lhotků, Na Perštýně U
 Medvídků, Na Pořící U Bucků, ve Vodickově ulici U Štajgrů atd.
 Napsali spolu frašku Praha v Americe. Sám byl autorem četných
 veselých aktovek a frasek. Hrál ve všech dobových kabaretech
 i hospůdkách.

Rudolf W i r s i n g
divadelní ředitel.

1814
1878

Působil v Lipsku, v Praze u Německého divadla a roku 1876 byl jmenován ředitelem Nového českého divadla, které stálo na Vinohradech v místech kde je dnes kavárna Demínka.

Wirsing vedl divadlo znamenitě. Byl původem Němec, ale staral se, aby na jevisti vládla literární čistina a dal zrevidovati překlady všech divadelních her a přeložit do spisovné cestiny.

Za jeho režírování vystupovali v Novém českém divadle herci: Šimanovský, Šmaha, Mořna, Pulda, Bittner, Seifert, Slukov, Krtín, Hynková, Sklenářová-Malá Bittnerová atd. Dramatikem byl Jakub Arbes.

Wirsing vydal knihu o divadle.

Jeho zapadlý a zapomenutý hrob objevili členové Klubu Za starou Prahu, když Ing. Kocourek z Prazské informační služby tuto iniciativu vyvolal. O l s a n y , II. hřbitov, odd. 5, c. 92. V řadě je náhrobek J. J. Štankovského, vpředu cesta s-j od vchodu u sv. Rocha nahoru a přes ní vysoký kamenný pomník Alexandra Dreyschocka. K hrobu R. Wirsinga byl postaven kovový kríž, zasazen ker buxusu a o květinovou výsadbu se stará správa hřbitovu. Krásný nápis na kríž provedl pan MUDr Zámis, člen Klubu.

Hrob herecké rodiny Zöllnerovy. Zakladatelem divadelní společnosti byl Fridrich Zöllner (1774). Společnost si získala velké zásluhy o rozvoj českého divadla. Pracovala zejména na českém venkově a tak propagovala naše divadlo. Po Fridrichu Zöllnerovi vedl divadlo jeho syn Filip. Za něho byl členem divadla a umeleckým vedoucím J. K. Tyl (v letech 1852 až 1856) z rodiny je Fr. Zöllner, herec a ředitel společnosti, která vychovávala naše nejlepší herce: Vojana, Zelenského, V. Vydrů aj. Nápis na hrobě zní: Zde herci spí. Památce jejich upomínka malická, populární dedeček a babička, Filip Zöllner s chotí, kteří jali v umění svém všechny zaly a je s humorem a štěstím zdobí, zde si poslední svůj výstup odbyli. S Mareňkou svou dali výhost světu a teď čekají zde nás pospolu nedockavše volnosti a vzletu, zhasli jako světla v plném plápolu. Filip Zöllner 1853-1918, Marie Zöllnerová 1861-1912, Mareňka Zöllnerová 1885-1904. O l s a n y VIII hřbitov, oddělení 7, hrob číslo 277. Sousední hrob patří rodině Schneiderové, vzadu je severní olsanská zeď, vlevo asi ve vzdálenosti 80 m je hrob malíře Piepenhageny z andelem od Tomáše Seidana.

Hrob kapelníka a
hudebního skladatele
Rudolfa

Z a m r z l y
je na IX. Olsanském
hrbitově, odd. 1, čís-
lo 331. V blízkosti
je vysoký pomník se
sochou "Zal" na hro-
bě spisovatele Khola.
Vlevo je zeď a Vino-
hradská trída.

Náhrobek s bustou je z leštěné
zuly. Hrob je udržován (1988).

1869
1930

Rudolf Zamrzla,
hudební skladatel.

Narodil se v Rokycanech a studoval na pražské varhanní škole u profesora Skuherského. Byl kapelníkem v Mostaru a potom působil v Rusku. Odtud byl povolán do Národního divadla v Praze, kde působil jako sbormistr, později jako kapelník. V Národním byl od roku 1902 až do roku 1930.

Byl rádným členem České akademie. Provedl rozbory oper Richarda Wagnera a Richarda Strausse. Prekládal operní libreta z rústiny.

Škládal opery, synfonické básně, mše, sbory, sonaty, klavírní skladby, scénickou hudbu a j. Byl jedním z generace Národního divadla.

Z Lidové demokracie, únor 1980:

Je autorem řady děl: Jidáše Iškariotského, Východní suity, Svatební noci, Synfonie C-mol, synfonické básně Leonora, několika cyklů písní a klavírních skladeb. Známá gondoliéra se hraje stále. Na slova Emy Destinové složil a s operou Národního divadla provedl na Vyšehradské skále slavnostní dílo Libušino proroctví, s Destinovou v hlavní roli.

	strana
Anger Mořic	13, 14
Berger Augustin	15, 16
Bejgerová-Paltrinieri	17, 18
Bittner Jiří	16, 17, 18
Bittmerová Maruška	19, 20
Budil Vendelín	19, 20
Čech Adolf	21, 22
Dobrovolný Adolf	24, 25
Dostal Karel	27, 28
Dostalová Leopolda	29
Frankovský Josef	30, 31
Harttmanové Josef a František	32, 33
Herci a pevcí	34
Helly von (hrobka u vchodu)	8
Hruska Emanuel	9
Hübner Václav	10
Hübnerová Marie	36, 37, 38
Charvát Alois	35, 36, 37, 38
Kaska Jan	39
Klub Za starou Prahu-znak	41
Kolár František	2
Kolár Josef Jiří	43, 44
Kometová-Podhorská Kateřina	44, 45, 46
Kovarovic Karel	47
Matka u hrobu	48, 49
Mařurová Ružena	6
Maýr Jan Nepomuk	50, 51
Mosna Jindřich	52
Národ sobě	53, 54
Náhrobky: Kovový kříž na hrobě básníka Machka	3
Snímek Jaroslava Nováka "Dítě"	10
Truhlíci žena snímek J. Novák	11
Náhrobní deska od E. Maxe -II, odd 8	12
Truhlíci anděl na II. hřb. (J. Novák)	23
Pseudogotický náhrobek Josephi (J. Novák)	26
Rodina Braumeisterova II-8 (J. Novák)	40
Kamenný kříž s bronz. reliéfem	42
Kovový kříž, vzadu klečící anděl-kámen	73
	101

Obsah :

Náhrobek vojáku z roku 1848
Plakáty - divadelní, dobové
Plánek

Rasilov Saša

Rovanský Josef

Seifert Jakub

Sekyra Josef

Sittová-Petzoldová

Sklenářová-Malá Otilie

Slavínská Jindriska

Slukov-Vojta Jakub

Sodoma Bohumil

Stankovský Josef Jiří

Štroupeznický Ladislav

Štroupeznická Anna

Šamberk Frant. Ferd.

Šimanovský Karel

Šmíd Leopold

Štěpánek Jan Nepomuk

Šubert František Adolf

Šváb-Malostranský

Thomé František

Veverka Ludvík

Vojan Eduard

Vojta-Jurný Jaroslav

Voska Václav

Vrbský Bedřich

Vyskocil Augustin

Výveska na Olsanech (Ing. F. Petroušek)

Wanderer Josef

Werich Jan

Wirsing Rudolf

Zamrzla Rudolf

Zöllnerovi

strana 102

4

7

55, 56

57, 58

59, 60, 61

62

63, 64

65, 66

67

68

77

69

70, 71

71

75, 76

72, 73

77

78

81, 82

79, 80

83

84

85, 86, 87, 88

89, 90

91

92, 93

94

5

96

95

97

99, 100

98